

Comín i Puigdemont, amb les credencials d'eurodiputats ■ EFE

La justícia belga retira les euroordres contra Puigdemont i Comín

El jutge s'acull a la 'doctrina Junqueras', en espera d'un suplicatori a l'eurocambra que els podria retirar la immunitat reconeguda pel TJUE

Ramoncita JOIERS
des de 1894
TARRAGONA · Sant Agustí, 21 · Tel. 977 249 743
TORTOSA · D'en Carbó, 14 · Tel. 977 44 16 62 · Cervantes, 10 · Tel. 977 44 44 90

EL PUNT AVUI+ 1,20€

DIVENDRES · 3 de gener del 2020. Any XLV. Núm. 15228 - AVUI / Any XLII. Núm. 14098 - EL PUNT

#CATALUNYALLIBERTAT

P6-9

Aval d'ERC a Sánchez

MAJORIA FERMA · Un 96,5% d'integrants del consell nacional dels republicans expressen el seu suport a investir Pedro Sánchez

Torra no reconeix l'acord amb el PSOE i Aragonès el convida a ser en el diàleg

FUTUR · El vicepresident català sosté que el pacte no és "en clau autonòmica" i que acosta una sortida política al conflicte

Dos ciclistes al carrer Marina de Barcelona, el primer dia en què no hi podien entrar els vehicles contaminants ■ EFE

Primer dia sense cotxes 'bruts'

La circulació cau un 11% dins de Barcelona en l'estrena de la ZBE

Nacional

P16

Presó per a la mare que va ofegar la filla

Nacional

P11

Investiguen Buch per l'escorta a Puigdemont

Entrevista Ramon Tremosa

P12,13

Exeurodiputat i professor de teoria econòmica a la UB

"L'euro ha estat el gran gol de Catalunya a Espanya"

Uñó
Claudi Uñó
Mestre pastisser

La Riera, 84-86
08301 Mataró (BCN)
Tel. 93 755 24 40
info@pastisseriauno.com
www.pastisseriauno.com

Ampli assortiment de torrons

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta) i Esteve Colomer i Font.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Andreu Pujol

Fred de peus

Feia mesos i mesos que el president de la Generalitat reclamava, molt encertadament, una reunió bilateral entre els governs català i espanyol. Feia setmanes i setmanes que exigia, molt oportunament, que Pedro Sánchez fes el refotut favor d'agafar-li el telèfon. Era el mes de novembre del 2018 –ja fa més d'un any– quan Torra compareixia acompanyat d'Iñigo Urkullu demanant una “reunió bilateral de govern a govern” per tractar “els temes que hi ha sobre la taula en la societat catalana”. Era aquest passat octubre que comptàvem cada dia les trucades sense resposta des de la plaça de Sant Jaume cap a La Moncloa. No són pas reivindicacions forassenyades, ni el seu assoliment és la panacea universal, això ja ho entenem tots. El que costa més d'entendre és aquesta crispació que fan regnar en la política catalana des que les negociacions per la investidura a Madrid sembla que poden aconseguir,

Ja seria ben estrany que anéssim a eleccions perquè un dels socis de govern ha aconseguit fer realitat les reivindicacions de l'altre

entre altres coses, la famosa mesa i l'estimada trucada. El problema no deu raure, doncs, en el “què”, sinó que l'hem de buscar en el “qui”: no es tracta de què s'hagi aconseguit en les reunions, sinó de qui hi hagi participat i, sobretot, de qui no hi ha sigut per no tenir prou rellevància electoral. El predit *sorpasso* d'ERC a l'espai postconvergent ja s'ha produït en dues de les votacions: en les municipals i en les estatals. El primer cas va desembocar en l'estrambòtic pacte de la Diputació de Barcelona entre socialistes i juntaires, causat pel despit. Dels resultats al Congrés i al Senat en surt aquest fred de peus amb la consegüent mala maror que podria acabar amb el trencament del govern, tal com va insinuar ahir Laura Borràs en una entrevista radiofònica. La mateixa Borràs que a l'agost reivindicava a la mateixa emissora de ràdio “tornar a la lògica del diàleg bilateral”. Ja seria ben estrany que anéssim a eleccions perquè un dels socis de govern ha aconseguit fer realitat les reivindicacions de l'altre.

La vinyeta

Fer

Ombres d'hivern

Imma Merino

Els residus es fan inaccessible

Conversava amb l'amiga Isabel S., geògrafa amb una inequívoca sensibilitat mediambiental i social, sobre els mètodes de la recollida selectiva de les escombraries al poble costaner on visc part del temps, quan ella em va dir que a la seva ciutat, i en d'altres, hi ha barris on s'han implantat els anomenats “contenidors intel·ligents”. Em va explicar que se'ls atribueix aquesta suposada intel·ligència perquè els seus usuaris disposen d'una clau (no sé si d'una manera literal, però, en tot cas, l'estri en fa la funció) amb la qual poden obrir-los i tancar-los. És així que, fent-se inaccessible les restes dipositades a qualsevol altra persona, se celebra que la cosa queda més neta i polida. Tanmateix, com deia la Isabel, s'impedeix que hi pugui haver qui s'aprofiti d'allò que es llença, moltes vegades d'una manera que reflecteix la compulsió consumista que fa comprar més del que es necessita i la tendència al balafiant en una societat on també hi ha tanta precarietat. Això mentre que l'eliminació (que continua essent un gran problema) i el reciclatge (menys

“Amb els “contenidors intel·ligents”, les persones que intenten sobreviure amb el que llencem ja no ho podran seguir fent

del que podria fer-se perquè es produeixen i, en conseqüència, s'usen molts materials no reciclables) dels residus s'han convertit en un negoci (de les empreses del sector amb la participació dels ajuntaments “ecològics”) que va limitant-ne l'accés als possibles espigoladors.

Podria considerar-se que no és cap situació ideal que hi hagi persones que han de buscar a les escombraries ali-

ments o bé matèries (cartró, ferro, fustes) per vendre que els ajuden a subsistir. Evidentment, però, lluny de qualsevol ideal, la realitat social fa que, malauradament, hi hagi qui intenta sobreviure amb el que es llença. Ara resulta que no els deixarem ni les restes. He de dir que joestic molt influïda per una pel·lícula que Agnès Varda va realitzar fa vint anys: *Les glaneurs et la glaneuse* / “Els espigoladors i l'espigoladora”, on s'hi mostren una diversitat de persones que, també per diferents motius, recullen coses llençades, abandonades, desaprovades. N'hi ha que no ho fan per necessitat, sinó per una mena d'actitud moral en contra de les dinàmiques consumistes. És així que, per exemple, n'hi ha que, encara que no ho necessitin, recuperen productes alimentaris amb la data caducada, però que, de fet, poden menjar-se: per comprovar-ho només cal olorar-los o provar-los. Amb els “contenidors intel·ligents”, i amb altra mena de control de les restes, ningú no recuperarà aquestes productes. I els més fotuts sempre són els mateixos.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neocròlogues), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmáu (Tancament).

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/hd2rou>

A la tres

Joan Rueda / jrueda@elpuntavui.cat

Negociar

L' independentisme majoritari ha defensat des del 2010 que la crisi d'encaix de Catalunya amb l'Estat espanyol és una crisi política que requereix una solució política. Fa dos anys, l'immobilisme del govern de l'Estat va abocar l'executiu català a la via unilateral. El relat que n'ha quedat és que, des de llavors, l'aposta és la unilateralitat, i això no és cert. El dia abans del referèndum, les entitats socials que donaven suport al govern català van oferir de no fer la consulta –remarco, el dia abans– si s'obria un diàleg amb l'Estat. Fa quatre dies, el president a l'exili, Carles Puigdemont, afirmava que si tenia la immunitat no tindria cap problema a venir La Moncloa, o a La Zarzuela, va arribar a dir, si hi havia alguna cosa a negociar. L'unilateralisme va ser de l'Estat. I fins ara, continuava. L'independentisme sempre ha cercat una sortida negociada, perquè ¿pot un moviment pa-

“No s'hi val a passar nou anys reclamant diàleg i ara titllar de traïdors els que negocien

cífic trobar una altra sortida?

El que no té cap sentit és passar-se nou anys reclamant que algú a l'altra banda segui en una taula de negociació, fer-ho també al carrer, en el *sitandtalk* en la seva darrera versió, i, quan s'aconsegueix el *sit*, dir que no ens interessa i que els que ho han negociat són uns traïdors. És cert que ERC ha negociat que la taula de negociació sigui entre governs i que al govern no hi és sol, però si de les converses, les conegudes i les amagades, que

els republicans han tingut amb els socialistes els ha quedat la sensació que cal provar-ho, doncs s'ha de tirar endavant i buscar la fórmula per sumar-hi Junts per Catalunya (JxCat). És cert que ERC es mou també per interessos partidistes, que en l'eixamplament de la base hi ha també la idea de ser majoritaris dins l'independentisme, però, i quin partit no pensa en el seu melic? JxCat no ho fa? O la CUP? Però qui té, a hores d'ara, la clau per ser fer seure en una taula, de tu a tu, el govern espanyol, és ERC.

Una altra cosa és si d'aquí en sortirà res. El PSOE actual no permetrà mai cap acord que vagi més enllà d'uns quants milions per a infraestructures i algun traspàs. No es creu ni el que ha pactat amb Podem. A més, cal veure si els processos judicials permetran ni que aquesta taula comenci el seu recorregut. Però, tot i això, per córrer cal començar caminant.

De reüll

Marta Monedero

Un món posthumà

Potser la dècada nova de trinca serà tan trepidant com la de fa un segle. El que sí que serà, amb gairebé tota seguretat, és el moment de la intel·ligència artificial. Som a l'inici d'una era en què els robots cada vegada assumeixen més funcions humanes. I, alhora, som en el centre del debat sobre si la presència de la vida no biològica ens depassarà, una qüestió que ateny els científics i els creadors. En aquest sentit, dos escriptors britànics com Ian McEwan (*Màquines com jo*) i Jeanette Winterson (*Frankissstein*) s'hi ha endinsat amb ganes. Però també n'hi

La literatura explora el debat entre ètica i intel·ligència artificial

ha de novells com Mónica Uriel, que debuta amb *No soy un robot*, una vintena de relats que exploren els possibles conflictes i conseqüències dels avenços tecnològics en un futur que és ara. Uriel ens provoca el somriure mentre ens planteja què passarà si perdem el control del nostre món.

També ens inquieta el *Frankissstein* de Winterson, que té com a punt de partida el clàssic de Mary Shelley per construir una pirueta literària (que bé que tradueix Dolors Udina!), que aborda les noves formes d'existència i lliga amb mestratge el discurs teòric amb la literatura més íntima. La creació de vida en un món posthumà reflecteix la tensió entre l'ètica i l'oportunitat de treure'n rèdit que hi veuen alguns empresaris sense escrúpols en una novel·la que també passa pel *Brexit*, es qüestiona els límits del gènere, la religió, la mort i el sexe. És a dir, un futur en què gairebé hi és tot.

Les cares de la notícia

ALCALDESSA DE BARCELONA

Ada Colau

Posar-se en marxa

El camí es fa caminant i l'entrada en vigor de la zona de baixes emissions a l'àrea metropolitana de Barcelona, més enllà de ser millorable o de produir danys col·laterals, és un pas endavant en la línia de reduir la contaminació de l'aire que respirem i combatre l'emergència climàtica.

PRESIDENT DE TURQUIA

Recep Tayyip Erdogan

De Síria, a Líbia

El president turc no sembla tenir aturador, ni per reprimir els seus opositors, ni per envair el nord de Síria i arrasar els kurds amb el llum verd de Donald Trump, ni ara per ordenar l'enviament de tropes turques a Líbia per complicar encara més la situació de guerra civil en aquell país.

PERIODISTA CULTURAL

Valeria Gaillard

Traduint Proust

La periodista cultural, traductora i membre de la Societat d'Amics de Marcel Proust és l'autora de la versió catalana dels tres primers volums d'un total de set que componen l'obra *A la recerca del temps perdut*, de Marcel Proust, que acaba de publicar Proa.

EDITORIAL

La ZBE és un pas endavant

■ L'entrada en vigor de la zona de baixes emissions a l'àrea de Barcelona suposa un pas endavant en la bona direcció davant dos problemes greus com són la contaminació de l'aire que respirem i l'emissió de gasos d'efecte hivernacle, que contribueixen a la degradació del planeta i a una emergència climàtica. El toc d'alerta de la comunitat científica i la mortalitat directament relacionada amb la contaminació, per no esmentar l'expedient obert per la UE a Barcelona, exigeixen una actuació decidida i eficaç per part de les administracions i, en aquest cas, la iniciativa de l'Ajuntament de Barcelona i la col·laboració de la Generalitat responen a aquesta exigència.

Caldrà un temps per valorar-ne el resultat, però tan obvi resulta que la mesura és positiva com que és millorable i queda curta. La prohibició per si sola no fa desaparèixer el vehicle contaminant, només el desplaça a altres zones; caldrien ajuts per a la regeneració efectiva del parc mòbil; caldria estendre els beneficis en transport públic a tota l'àrea d'influència de Barcelona; caldria tenir un servei de rodalies del segle XXI, i caldria també minimitzar els danys col·laterals provocats per la prohibició.

La zona de baixes emissions marca un camí i un horitzó que qualsevol projecte de ciutat i de país que aspiri a ser majoritari haurà d'assumir amb responsabilitat i ambició. Però també s'ha de dir alt i clar que aquesta mesura és només un gra de sorra, necessari però insuficient per l'existència d'altres focus de contaminació i emissions tant o més importants que el vehicle rodat, com és el port, el trànsit aeri, la indústria. Posar el focus en el cotxe no solucionarà res; la solució al problema serà global o no serà.

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Marxa a Madrid

L'ANC prepara una marxa a Madrid pel judici de l'1-O. La manifestació confia sumar la solidaritat de ciutadans d'arreu de l'Estat.

10
anys

Desafecció rècord

Els caps de llista dels partits catalans hauran de redoblar els seus esforços aquest any per seduir els votants, cada cop més allunyats.

20
anys

Defunció reial

Maria de la Mercè de Borbó i Orleans, mare de Joan Carles I, mor a Lanzarote, on passava les festes de Nadal amb la resta de la família reial.

Full de ruta

David Portabella

Westerngrund o Gadheim?

Westerngrund o Gadheim? És cert que el 3 de gener pot semblar una data massa prematura per decidir-se pel destí de les vacances, però el 2020 ha arrencat i una disputa turística està en joc i no és una juguesca trivial com les que lliuren l'alcalde de Vigo i l'alcalde de Madrid per veure qui gasta més a il·luminar el Nadal. Westerngrund és ara un destí de privilegi pel fet de ser el punt central de la Unió Europea. Que al seu dia no va preguntar les latituds d'Atenes, Berlín o Dubrovnik abans de visitar-les? Doncs que sàpiga que hi ha gent que fa la maleta en funció d'això. Situada al districte d'Aschaffenburg, un dels 71 districtes de l'estat lliure de Baviera, la població de Westerngrund viu la glòria turística soterrada des de l'any 2013, quan l'entrada de Croàcia va moure el punt central de la UE i des d'aleshores es beneficia d'un interès dels visitants que escruten les latituds abans que els paisatges i restaurants. La glòria de Westerngrund, però, està

La disputa es viu tan a flor de pell que Gadheim ja té el cartell de 'Futur centre de la UE' en espera del 'Brexit' i de rebre els turistes que abandonin Westerngrund

tocant a la fi: el 31 de gener, si no hi ha cap sorpresa, el *Brexit* es consumarà i amb l'adeu del Regne Unit el centre de la UE es desplaçarà 70 quilòmetres a l'est i l'afortunada serà Gadheim, vila de 80 habitants que també és a Baviera. La disputa es viu tan a flor de pell que Gadheim ja té el cartell de *Futur centre de la UE* en espera de rebre els turistes que abandonin Westerngrund quan ja perdi el glamur comunitari i se sumi a la llista de viles com la francesa Saint-André-le-Coq (centre de la UE quan el 1986 van entrar-hi l'Estat espanyol i Portugal) o la belga Viroinval (centre de la UE entre el 1995 i el 2000 gràcies a l'entrada d'Àustria, Suècia i Finlàndia). Si ni ara ni quan passi el 31 de gener té previst anar a Baviera per no haver de triar entre Westerngrund o Gadheim, però, sempre queda el refugi d'aquell acudit que no passa de moda sobre el cosmopolita que presumeix del destí de les vacances. "Jo estiejo a Baden-Baden", presumeix. "I jo a Vilanova i la Geltrú. Vilanova i la Geltrú", li respon l'interlocutor. Felicitat 2020.

Tribuna

Jaume Oliveras i Costa. Escriptor

Postal de Nadal

Entre festes. Hem celebrat el Nadal, amb repicó, sobreviscut al canvi de calendari i caminem cap a la gran nit màgica. La quinzena del solstici d'hivern acomboia unes jornades per si mateixes contradictòries, quan l'amor, la solidaritat i l'encanteri s'amaguen darrere llums i colors consumistes que difuminen l'autèntic missatge de la festa. "Ho sap tothom i és profecia... a cal fuster hi ha novetat." He viscut la nit lluminosa entre les ombres d'un antic monestir, en la foscor externa d'un cel de lluna nova, a la falda de la Serralada de Marina. I un capellà català vingut del Sudan del Sud, després de trenta-dos anys de commemorar el Nadal lluny de casa, explicant la realitat del nou Estat, fet en un vell país que encara no sap què vol ser quan sigui gran. El xoc d'una societat acomodada i una vida tribal que s'aferra a la fe en el demà.

AL DIORAMA DEL PESSEBRE, una família que rememora els molts sense llar que viuen arreu. Els números parlen d'una mitjana de cinc desnonaments diaris a Catalunya, que aboca moltes famílies a viure al carrer, acollits en racons inhòspits o en

improvisades tendes de campanya. El dret constitucional, tan defensat per alguns, convertit en un no res interessat. El darrer cens parlava de prop de mil cinc-centes persones que viuen i dormen als carrers de l'àrea metropolitana barcelonina, en situacions d'extrema pobresa.

FAPOC, LA MONJA Viky Molins parlava dels cinquanta-cinc joves que aquest any han mort als carrers de Barcelona, dones i homes sense sostre que han viscut i mort en l'anonimat, gent invisible que es converteix en un número en les estadístiques.

Tot, al costat de casa nostra, prop de l'arbre nadalenc de plàstic o del pessebre on brilla i perfuma l'or, l'encens i la mirra. En un antic casalot, convertit ara en seu d'una entitat social, he assistit a un recital poètic on es repetien les paraules d'enyor. Potser era el cant als paradisos perduts o el reclamar a l'ull viu, per no caure en el consumisme desencarnat. Potser, era el crit profètic davant les preguntes sense resposta. "Sento el fred de la nit i la simbomba fosca."

AL LITORAL DEL BARCELONÈS, l'antic pont del Petrolí s'endinsa al mar. Són les restes d'un esplendorós temps d'industrialització, perdut en les darreres reconversions. Avui, és el signe identitari d'un poble. La matinada de Cap d'Any un grup de ciutadans s'hi han reunit per contemplar la primera albada de l'any i, a la vegada, fer memòria d'aquells que, a la recerca d'una nova arcàdia, s'endinsen en les rutes de la immigració i fins hi deixen la vida. Les postals de Nadal no sempre són paisatges nevats i nens de cara rodona; les imatges nadalenques moltes vegades són gràfics que ens interpel·len.

“Les postals de Nadal no sempre són paisatges nevats i nens de cara rodona”

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

De Vaughan Williams a Pau Casals

■ Llegeixo que quan es va estrenar *El pessebre*, l'oratori escrit per Joan Alavedra (1896-1981) i musicat per Pau Casals (1876-1973), els crítics van retreure a Casals que era una peça massa ancorada en la tradició del segle XIX. Fet i fet, és el mateix que li retreien al seu amic Ralph Vaughan Williams (1872-1958), el cèlebre músic britànic autor de 9 simfonies, música de cambra, 3 òperes, música coral i religiosa, música folklòrica i per a films... A partir del final de la Segona Guerra Mundial els paràmetres musicals humanístics acordats amb la sensibilitat europea se'n van anar en orris. Amb tot, cal precisar que la música de l'autor britànic segueix sent interpretada "amb normalitat" en les sales de concerts i les seves nades són retransmeses a la ràdio any rere any. En canvi, del

nostre Pau Casals –autor d'*El pessebre* i música de cambra, instrumental i sardanes– únicament escoltem repetidament *El cant dels ocells*, que, –com diu el periodista i cantant Josep Maria Espinàs– “ha tingut una gran expansió i ha sonat en diverses commemoracions. Fins i tot en cerimònies de funerals. Això sempre m'ha fet sentir incòmode: una cançó alegre, vital, com podia ser associada a un funeral, a un sentiment de tristesa?” Caldria afinar l'oïda i la sensibilitat musical de la ciutadania...

JORDI PAUSAS
París

Trencant estigmes

■ Fa uns mesos vaig començar les pràctiques de la carrera de comunicació en un espai dedicat a les persones amb malalties mentals. De primeres, vaig tenir cert neguit i vaig pensar en mil situacions que es podrien donar: que m'ataques-

sin, que alguna persona tingués un brot en la meua presència... I en aquest temps, no ha passat res d'això. En tot moment he sigut com un més amb ells, m'he sentit integrat. He vist que la societat té uns estigmes i uns prejudicis sobre la salut mental bastant equivocats. Crec que caldria començar a educar en salut mental i mostrar que les persones que han tingut un diagnòstic d'aquest tipus no són cap espècie rara.

JUAN FRANCISCO RAMÍREZ
Barcelona

Estètica i política

■ “Si hom vol resoldre d'una manera pràctica qualsevol problema polític, això s'haurà de fer pel camí de l'estètica, perquè la bellesa és el camí que mena els homes fins a la llibertat”, diu Friedrich Schiller en una de les seves cartes.

Hi ha estètica en la mentida? Quan s'intenta desacreditar

l'adversari de qualsevol manera hi ha estètica? Quan avui dic una cosa i demà, perquè penso que em convé, dic la contrària, hi ha estètica? Quan les idees fortes es deixen de banda i només es viu de sensacions, hi ha estètica? És estètic que l'objectivitat de la raó desaparegui constantment en mans d'acudits sense gràcia ni sensibilitat? No, no vivim a Espanya el moment de l'estètica per manca de cultura. Aquest camí que mena a la llibertat no importa als polítics perquè les paraules no es fonamenten en argumentacions ètiques. Estem tan per sota, per exemple, de l'idealisme alemany (que ja ha complert més de 200 anys!), i de qualsevol idealisme polític ètic, de dretes o d'esquerres, que fa tristesa llegir els diaris i escoltar notícies de política.

Proposo doncs, també, un tsunami que a més de democràtic sigui estètic.

FRANCESC CAPELL
Calders (Moianès)

La frase del dia

“Espanya ha d’actuar igual que la justícia europea amb Junqueras”

Carles Puigdemont, PRESIDENT DE LA GENERALITAT A L’EXILI

Tribuna

Xavier Diez. Historiador

Onanisme de la identitat

“Som el 99%” fou el crit de guerra del moviment Occupy Wall Street, rèplica del 15-M que, a partir de setembre de 2011 ocupà espais emblemàtics d’una cinquantena de ciutats arreu dels Estats Units. La iniciativa, aleshores, va suscitar esperances entre aquells que veien anestesiades unes esquerres impotents davant la deriva neoliberal de les darreres dècades. Vist en perspectiva, i fent una mirada al panorama actual, bé podríem concloure que, en realitat, “som 9.900 grupuscles del 0,01%”. La fragmentació d’aquest espai, per causes diverses, obsessives, i gairebé mai coincidents entre si, estan condemnant les esquerres, arreu, a la irrellevància.

CERTAMENT, i potser des del mitificat maig del 68, les transformacions socials del darrer mig segle han generat una mena de “tectònica de classes” que fa difícil buscar espais comuns entre una heterogeneïtat de persones amb interessos divergents. Bona part de les diverses tradicions ideològiques, potser van renunciar a crear un projecte prou atractiu per a la majoria social, i per contra, van endinsar-se a la recerca de nous proletaris. Es pot dir, aleshores, que en comptes d’unir els damnificats pel sistema, van establir una mena de competència a veure quin és el col·lectiu més dissortat i oprimat. Hi havia molt per triar: els no-blancs, les dones, els indígenes, els habitants de les colònies, les minories sexuals... Vejam, que no se’m mal interpreti. Aquestes causes que comportaven reparar injustícies seculars són èticament irreprotxables i políticament irrenunciabils. El problema és que sovint es va caure en el parany de dinàmiques on la recreació en el greuge era més gran que el projecte material per reparar-lo. A Nord-amèrica, fa diverses dècades que van popularitzar-se els estudis culturals, que si bé resultaven d’utilitat per reivindicar el paper d’aquells col·lectius que havien estat invisibilitzats

dels relats i les històries oficials, sovint han derivat en laberints de ressentiment que fa impossible el necessari diàleg amb el món. Es produeix, doncs, aquell fenomen denunciat per l’historiador Tony Judt en què tota conversa política havia desaparegut perquè cada col·lectiu es re- cloïa en la pròpia seguretat del gueto.

ENTRE ELS ESPAIS més actius darrerament, i que estan acaparant bona part de l’atenció de l’espai de les esquerres, trobem el moviment Queer, en bona part teoritzat per pensadores com Judith Butler, consistent a impugnar les creences tradicionals sobre la sexualitat en tant que construcció més social que biològica. Fruit del relativisme cultural i el postmodernisme, aquest corrent està impugnant els convencionalismes amb un elevat grau d’agressivitat. Més enllà de les teories, grups i grupuscles que tenen aquestes idees com a banderes, estan tensionant el debat fins al punt que no resulta fàcil caure en el sectarisme i

“Assistim a una mena d’onanisme de la identitat entre les esquerres, en què a còpia de posar l’èmfasi en qüestions secundàries s’acaba renunciant a la transformació social i als valors republicans

una mena de maccarthisme queer. Això s’ha traduït, per exemple, en linxaments mediàtics a dissidents que no comparteixen la seva visió del món i sabotatge, fins i tot en un món acadèmic que hauria de caracteritzar-se per la llibertat de pensament, a qui no combrega amb aquestes teories. Dins el moviment feminista, els antagonismes entre aquells sectors més tradicionals on la dimensió de la discriminació material i econòmica d’una banda, i aquelles que consideren central la qüestió del gènere o el binarisme, fa que sovint algunes reunions puguin acabar com les pel·lícules de Quentin Tarantino.

QUE INTEL·LECTUALMENT puguin tenir, parcialment o total, raó en la seva cosmovisió i reivindicacions (i, realment cal un esforç col·lectiu per assumir responsabilitats respecte a l’acceptació de les diferències i la solidaritat amb les discriminacions que moltes persones pateixen) no exclou que estiguin cometent un error. Perquè, al cap i a la fi, assistim a una mena d’onanisme de la identitat, en què la diferenciació radical respecte dels convencionalismes, fins al punt que la singularitat esdevé una bandera, en realitat equival a la renúncia a la transformació social i als valors republicans, i a posar l’èmfasi en qüestions, mal que pesi, secundàries.

ENFRONT A LA PRÒPIA responsabilitat de fragmentar les esquerres, és habitual titllar qui no s’adhereix a la causa, de “patriarcat colonial heteronormatiu”. Francament, una esquerra que necessita dur un diccionari a la mà, i que incorre en contradiccions com ara l’acceptació de restriccions sexuals i d’indumentària en religions no cristianes (inacceptables per a dones occidentals) fan caure en contradiccions tan flagrants que no fan res més que desacreditar les esquerres. Potser aquest era el pla d’aquells a qui inquietaven els manifestants que, davant Wall Street, anunciaven que eren el 99%.

De set en set

Josep Maria Casasús

Verdaguerià

Ser verdaguerià no és una categoria anacrònica ni reaccionària. Ben al contrari. Verdaguerians cultes i exigents, com Narcís Garolera, saben que Jacint Verdaguer, el més gran dels nostres poetes i articulistes de la modernitat primerenca, era també inconformista, rebel, dissident. El mateix Garolera, catedràtic jubilat de la Universitat Pompeu Fabra, és un vogador intrèpid en els corrents adversos de la desmemòria col·lectiva respecte a algunes persones i de la contenció excessiva en explicar experiències pròpies. Per aquest motiu i altres, cal llegir el seu llibre novell, *Galeries del record (Memòries d’un filòleg)*. El

Són una obra mestra de l’articulisme de combat des de la llibertat de consciència

presentarà a l’Ateneu Barcelonès el 16 de gener vinent. El filòleg Garolera ha investigat en l’obra del Verdaguer poeta, cronista de viatges, narrador d’excursions, i en una dimensió punyent del nostre clàssic més popular: la d’autor del cicle periodístic que publicà amb un títol explícit: *En defensa pròpia*. Són textos que conformen una obra mestra de l’articulisme de combat des de la llibertat de consciència, com el Zola de *J’accuse* i el Maragall de *La ciutat del perdó*. Això explica que anarquistes com Joan Peiró admirassin mossèn Cinto. Entrava en els cànons del periodista d’esquerres. En les memòries de Garolera podem seguir com ha preparat també edicions crítiques de Sagarra i de Pla. Hi ha trobat entrebancs i animadversions. En aquest sentit, Garolera, que excel·leix com a verdaguerià acadèmic, ha estat també, a petita escala, un verdaguerià existencial.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

Barcelona estrena la limitació del trànsit

Les zones de baixes emissions per reduir la contaminació ja són una realitat

La dona que va ofegar la filla a Girona, a la presó

El jutge decreta l'ingrés penitenciari provisional comunicat i sense fiança

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Torra toca el cross

MALESTAR • El president es reuneix amb el vicepresident per recalcar-li que no assumeix l'acord entre ERC i el PSOE ni té el seu vistiplau **CONSULTA** • El republicà insta el cap de l'executiu a defensar junts l'autodeterminació a la taula entre governs

Emili Bella
BARCELONA

Ha molestat, i molt, al president de la Generalitat, que ERC pactés amb el PSOE aspectes que afecten el govern sense el seu concurs, fins al punt que Quim Torra va cridar ahir a capítol el vicepresident, el republicà Pere Aragonès, per traslladar-li el seu malestar, demanar-li explicacions i aclarir-li que l'acord ERC-PSOE "no té el vistiplau del govern ni l'assumeix com a tal". "És un acord entre partits", li va fer avinent.

Després de tres quarts d'hora, la sang no va arribar al riu. Torra va remarcar-li que qualsevol acord amb el govern d'Espanya ha d'estar gestionat i validat per la presidència catalana, i que no es pot negociar res amb La Moncloa al marge dels acords de govern. En aquest sentit, la posició comuna consensuada pels socis és l'acord del 14 d'octubre i el comunicat conjunt del president i el vicepresident de reacció a la sentència del Tribunal Suprem contra els presos polítics, l'anomenada Declaració de la Llotja (subscrita per partits catalans, balears, valencians, bascos i gallecs contra la repressió i per l'autodeterminació), la de l'Assemblea de Càrrecs Electes del 30 d'octubre per l'autodeterminació i l'amnistia, i les resolucions del Parlament. "D'aquí no es mourà el president Torra: exercici del dret d'autodeterminació, fi de la repressió i amnistia", refermen.

El cap de govern també té dubtes sobre la consulta

Les frases

“La ciutadania s'ha guanyat el dret de votar sobre la independència en un referèndum d'autodeterminació”

Quim Torra
PRESIDENT DE LA GENERALITAT

“Seria estrany que un soci de govern volgués donar estabilitat a un govern espanyol i, en canvi, generar inestabilitat al català”

Laura Borràs
CAP DE FILES DE JXCAT AL CONGRÉS

pactada entre ERC i el PSOE sobre el resultat de la taula entre governs, ja que va defensar a Aragonès la necessitat que les negociacions permetin “una votació clara sobre la independència”. “*Ho tornarem a fer i Spain, sit and talk* són expressions a favor del dret a l'autodeterminació”, recorden fonts de Presidència, que hi afegeixen que un referèndum d'autodeterminació “ha estat la força motivadora de la mobilització popular més gran d'Europa durant els últims deu anys”. “Ningú s'ha mobilitzat de manera massiva per un nou estatut ni cap millora d'autogovern que no sigui la independència”, subratllen, en previsió de per on poden anar les ofertes socialistes en aquesta taula.

Més tard, via Twitter, Torra hi insistia: “La ciutadania s'ha guanyat el dret de votar sobre la independència en un referèndum d'autodeterminació. Tenim un país apoderat i madur que ha de prendre les decisions lliurement.”

El vicepresident va acudir a Palau amb l'ànim de teixir una estratègia conjunta a partir de l'acord amb el PSOE i va proposar a Torra defensar plegats l'autodeterminació a la mesa de negociació amb

l'Estat per intentar desencallar el conflicte polític. Aragonès va argumentar que la reivindicació de l'autodeterminació davant l'Estat ja estava prevista entre els acords de govern.

Tant el president com Junts per Catalunya circumscriuen l'acord d'ERC per abstenir-se en la investidura de Pedro Sánchez com un pacte entre formacions polítiques. La cap de

Borràs parla d'una moció de confiança si Torra és inhabilitat

files de JxCat a Madrid, Laura Borràs, acusa ERC de ser deslleial amb el president i el govern, i ahir advertia des de RAC1 del perill de desestabilització: “El que seria estrany és que un soci de govern volgués donar estabilitat a un govern espanyol i, en canvi, generar inestabilitat en el si del govern català.”

Borràs també va alertar d'eventuals conseqüències per al govern arran de fer Sánchez president, sense pretendre entrar en el debat sobre un avançament electoral: “Quan hi ha fractura entre els socis de govern, es pot produir

un escenari d'eleccions anticipades. Que això pugui passar no vol dir que acabi passant.” Borràs intentava no posar més lleinya al foc, no sense explicitar la queixa que “no es pot parlar d'una mesa de govern si el soci majoritari de govern no sap res d'aquesta mesa”.

Fonts de vicepresidència insistien a l'ACN que tant el departament capitanejat per Aragonès com ERC “sempre han estat lleials”, i van recordar que van ser els primers a demanar a l'equip negociador socialista que Sánchez truqués al president de la Generalitat, i que des de sempre han estat parlant d'una taula entre governs en les negociacions.

Dilluns, quan es va saber que ERC i el PSOE havien arribat a un acord, el president va posar-se en contacte amb Aragonès per expressar-li que un acord de partit no vincula el govern, i per recordar-li que “no governen sols”. L'endemà, el vicepresident va trucar a Torra i van quedar per ahir.

No és gens clar que la tensió entre els socis hagi disminuït, però el govern tira endavant –“sempre hi ha el bucle permanent que estem en crisi, però el govern encara dura”, constata Borràs–. El que sí que és evident és que s'aproximen nous episodis en què les costures governamentals es tornaran a posar a prova, ja que, al marge de la investidura de Sánchez (en què JxCat dirà no, d'acord amb el compromís de no fer-ho a canvi de res), hi ha la probable inhabilitació del president Torra. Aquest punt sí que

podria accentuar les tentines del govern. La Junta Electoral Central (JEC) es pronunciarà avui sobre la possible suspensió de Torra com a diputat del Parlament, fet que *de facto* li impediria continuar al capdavant de la Generalitat. Borràs va admetre que hi podria haver un “escenari electoral derivat d'una inhabilitació”, però que seria “escandalós” en un estat de dret que un organisme administratiu com la JEC servís per depositar un president de la Generalitat. Segons l'exconsellera, si això passés, Torra se sotmetria a una qüestió de confiança

al Parlament. “Ha de ser el Parlament qui decideixi inhabilitar-lo o no”, va recordar.

Entretant, el portaveu de JxCat a la cambra, Eduard Pujol, va afirmar que la voluntat del president d'esgotar la legislatura “té tot el sentit del món” malgrat les discrepàncies entre els socis. En una entrevista a Ser Catalunya, Pujol va reivindicar la voluntat de JxCat de dialogar, però va alertar de “les aixecades de camisa d'uns professionals del poder com és el PSOE i unes persones que no tenen gaires escrúpols a l'hora de canviar de posició”. ■

L'APUNT Ser usuari

David Brugué

Per moure's, primer de tot s'ha de començar a caminar. L'entrada en funcionament de les zones de baixes emissions de Barcelona és això, un primer pas. Tímid si es vol, però necessari. Perquè després d'anys i panys dient que ens creiem això de la lluita del canvi climàtic, si hi lluitem, per alguna banda s'ha de començar. Dit això, però, s'ha de tenir en compte l'usuari. Un

usuari que veu com, cada any pràcticament sense excepció, se li apuja el preu d'un transport públic que no és el que hauria de ser. I un usuari que, com en tot en la vida, pot ser que necessiti el transport privat, sense que això vagi acompanyat d'ajudes per canviar de vehicle més enllà d'un any gratis de metro. Està bé la ZBE? Sens dubte. Neix coixa? Malauradament, sí.

tó a Aragonès

Possible retorn de Puigdemont a Perpinyà al gener

"Tenim algun dia previst per a l'acte de Puigdemont a Perpinyà. Podria ser al mes de gener." Amb aquesta previsió treballa Junts per Catalunya i l'entorn del president Carles Puigdemont al voltant d'una visita del mandatari a la capital nord-catalana, segons Laura Borràs. El president exiliat va descartar instal·lar-s'hi de forma permanent, però es prepara un desplaçament que reunirà els integrants de JxCat; un retorn a Catalunya que es podria convertir en una rebuda multitudinària. La sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea sobre la immunitat d'Oriol Junqueras com a eurodiputat i la suspensió de l'euroordre que pesava contra Puigdemont per part de la justícia belga deixen el camí expedit. La visita a Perpinyà, a la qual també acudirà l'exconseller Toni Comín, la va anunciar el Consell per la República, que té previst organitzar una mobilització a la ciutat amb posterioritat a la participació de tots dos europarlamentaris en el ple del dia 13 d'aquest mes a la seu d'Estrasburg del Parlament Europeu. El grup parlamentari de JxCat va celebrar amb crits de "Perpinyà" la sentència del tribunal luxemburguès en una connexió per videoconferència amb Puigdemont i Comín.

El president Torra, amb el vicepresident Aragonès, en una imatge d'arxiu a la Generalitat ■
EFE / ANDREU DALMAU

 baluéjusto
advocats

Despatx d'Advocats.

Assessorament Jurídic, Fiscal, Comptable i Laboral.

Assessorament de persones físiques i jurídiques.

Lluís Companys 1, 6è, 3a Edifici Eurofòrum 25003 Lleida tel. 973 280 247 fax 973 280 909 www.baluejusto.com

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Pere Aragonès saluda Gabriel Rufián durant el consell nacional d'ahir, en què es va donar llum verd a l'abstenció d'ERC per fer president Sánchez ■ ORIOL DURAN

ERC avala amb una majoria rotunda investir Sánchez

■ El 96,5% dels integrants del consell nacional dels republicans expressa el seu suport a l'acord amb el PSOE ■ Aragonès defensa que la negociació no s'ha fet en clau "autonòmica" i que no renuncien "a res"

Francesc Espiga
BARCELONA

Fins a 196 vots a favor, per únicament tres en contra i quatre blanc. Amb aquesta majoria esclatant, incontestable, del 96,5%, el consell nacional d'ERC, el màxim òrgan decisor del partit entre congressos, va acordar ahir a la tarda facilitar la reelecció de Pedro Sánchez com a president espanyol, decisió que es traduirà amb una abstenció en el debat d'investidura que ja treu el nas. Amb aquest pronunciament, els republicans tanquen files internament al voltant una estratègia que ells mateixos admeten que té "risques" i que ja ha generat debats i posicionaments abrandats entre una part

de la militància independentista. El temps i, per descomptat, les urnes seran el que determinarà el cost o els rèdits per a ERC, si és que els té, d'haver fet Sánchez president.

Amb els resultats de la votació interna a la mà, el coordinador nacional de la formació, Pere Aragonès, va ser l'encarregat de tancar el consell d'ahir. I en la seva allocució, no va amagar que el dilema a què s'han hagut d'enfrontar tindrà peatges. Però els assumeixen. "No venim a enganyar la gent, però val la pena començar a desbrossar el camí del diàleg i, qui ho fa, és probable que pateixi una esgarrinxada", va manifestar. També va voler destacar que les converses amb el PSOE no s'han

Les frases

“Era fonamental que, si entràvem en una fase de negociació, aquesta no fos buida, com ha passat en els últims 40 anys”

“Qui desbrossa el camí normalment pateix esgarrinxades, però així s'avança”

Pere Aragonès
COORDINADOR NACIONAL D'ERC

“Valorem la decisió d'ERC, que implica una opció pel diàleg com a eina vàlida per resoldre el conflicte”

Miquel Iceta
PRIMER SECRETARI DEL PSC

La consulta crispa els regionalistes i tot va d'un vot

La inclusió d'una consulta en l'acord PSOE-ERC va crispar els regionalistes, com ara el Partit Regionalista de Cantàbria de Miguel Ángel Revilla, que del sí a Pedro Sánchez va passar al no i la investidura ara ja va d'un vot. “És del tot inasumible, no cita ja ni la Constitució”, es va indignar el diputat

José María Mazón.

Amb aquest vot en contra inesperat, Sánchez té ara 166 vots a favor –PSOE (120), Podem (35), PNB (6), Més País (2), Compromís (1), Nova Canàries (1) i Terol Existeix (1)– i 164 vots en contra –PP (89), Vox (52), Ciutadans (10), JxCat (8), CUP (2) Navarra Suma (2) i

el PRC (1)–. Fins i tot tenint l'abstenció d'ERC i d'EH Bildu, a Sánchez li cal que la canària Ana Oramas (CC) i Néstor Rego (BNG) no votin en contra o s'arrisca a patir un empat a 166. El PSOE lliga avui el sí de Terol Existeix, però li cal que almenys CC o el BNG s'abstinguin. ■ DAVID PORTABELLA

orientat a partir de paràmetres clàssics en la història del catalanisme polític recent, en què la contribució a la governabilitat de l'Estat tenia com a contrapartides una o altre competència per engrair l'autogovern. “Per a ERC era fonamental que, si entràvem en una fase de negociació, aquesta no fos buida, com ha passat en els últims 40 anys, això no ha estat una negociació autonòmica”, va proclamar Aragonès. I per exemplificar els guanys assolits en aquestes converses, va citar que s'hagi reconegut, per part del PSOE, que el de Catalunya és un conflicte polític i que s'ha de tractar i resoldre com a tal, el reconeixement també de “la legitimitat de totes les parts, propostes i institucions” i, com a tercer punt, “activar la via de la política” per encarar la situació i deixar a un marge la repressiva.

La taula de negociació amb l'Estat, que començarà a caminar en un termini de dues setmanes tan bon punt la investidura es formalitzarà, és la gran carta amb la qual ERC espera recollir fruits de l'acord. Poques hores després de la seva reunió a Palau, el coordinador nacional dels republicans va manifestar que ha demanat al president Torra que “anem junts” a aquesta taula per defensar el referèndum d'independència. I és que un dels arguments clau que Aragonès va voler exposar ahir és que en aquest diàleg bilateral que ara s'obre amb Madrid no es renuncia, d'entrada, a res. Tampoc a parlar del dret a l'autodeterminació. “Hi haurà llibertat de continguts” va exposar, a l'hora que va ser taxatiu quan va assegurar que la tesi de sortida que exposaran des de la part catalana serà el referèndum. “Quins seran els acords que assolirem? Això dependrà de la nostra capacitat negociadora, però anirem a defensar l'autodeterminació o la fi de la repressió”, va reblar.

A tot això, el primer secretari del PSC, Miquel Iceta, es va felicitar per l'escenari que s'ha obert des d'ahir. “Valorem la decisió d'ERC, que implica una opció inequívoca pel diàleg com a única eina vàlida per resoldre el conflicte. El socialisme català s'hi compromet de forma total”, va manifestar. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Mesa de governs des del gener i la consulta al final

■ L'acord PSOE-ERC blinda la bilateralitat i la mesa 15 dies després que Sánchez formi govern ■ La votació seria legal

David Portabella
MADRID

El secret millor guardat de la negociació més opaca va veure la llum ahir, i el PSOE i ERC van desvelar a dos dies de la investidura de Pedro Sánchez quin és el preu de l'abstenció dels republicans. L'acord del PSOE, el PSC i ERC blinda la bilateralitat Estat-Generalitat i crea una "mesa entre el govern d'Espanya i el govern de la Generalitat de diàleg, negociació i acord per a la resolució del conflicte polític" que es reunirà per primera vegada al gener només quinze dies després que Sánchez hagi format govern. Al final de tot el procés, hi pot haver una "consulta a la ciutadania" sobre l'acord si és que hi ha un acord.

Una pàgina i mitja és el

La frase

“Les mesures en què es materialitzin acords seran sotmeses en el seu cas a validació democràtica a través de consulta”

Acord PSOE-PSC-ERC

que ocupa l'acord dels socialistes i els republicans pactat per iniciar la legislatura estatal i alhora abordar el conflicte polític. I aquest és el punt de partida: “El reconeixement que existeix un conflicte de naturalesa política en relació amb el futur polític de Catalunya.” Proscrites queden ja expressions com el clixé de la “crisi de convivència” a la qual es va aferrar en campanya el Sánchez candi-

dat i de la qual abjura el Sánchez que vol ser investit per primera vegada després del seu doble fracàs del 2016 i del juliol del 2019.

El ressò de Pedralbes

Si a la cimera de Pedralbes del desembre del 2018 la clau de l'èxit va ser no citar la Constitució i substituir-la per l'eufemisme “en el marc de la seguretat jurídica”, el llegat ressona en l'acord PSOE-PSC-ERC. La mesa “actuarà sense més límits que el respecte als instruments i als principis que regeixen l'ordenament jurídic democràtic”, diu ara un acord que tampoc no cita enlloc la Constitució. La gràcia de l'eufemisme és que l'ordenament és actualment el constitucional però no es tanca la porta que pugui

Vilalta, Rufián i Jové eren els negociadors d'ERC davant Ábalos, Lastra i Illa ■ INMA MESA / EFE

ser un altre en un futur. La fi de la repressió es recull en el desig de “superar la judicialització”.

Dret d'autodeterminació

La mesa de governs serà formada per la delegació estatal i la catalana de forma paritària i amb els noms que cada part decideixi. I no serà un fòrum sense calendari: “Establirà terminis concrets per a les seves reunions i per presentar les seves conclusions.” Tal com exigia ERC, el dret a l'autodeterminació no és

vetat: “Totes les parts aportaran amb llibertat de continguts les propostes detallades sobre el futur de Catalunya. I es valoraran, debatran i argumentaran les posicions respecte de cada proposta.” I perquè els debats no quedin en els limbs, hi ha “seguiment i garanties de compliment dels acords”. La consulta, això sí, es farà només si hi ha acord: “Les mesures en què es materialitzin els acords seran sotmeses en el seu cas a validació democràtica a través de consulta

a la ciutadania de Catalunya, d'acord amb els mecanismes previstos o que es puguin preveure en el marc del sistema jurídic-polític.”

La mesa bilateral, això sí, “es coordinarà amb altres espais de diàleg institucionals i parlamentaris ja existents, que s'hauran de potenciar”. I aquí el PSOE, el PSC i ERC citen pel seu nom la comissió bilateral Estat-Generalitat fixada en l'Estatut i la taula de partits que resideix al Parlament. ■

VI Beca dels Premis Carles Rahola

Convocatòria

Beca al millor projecte professional de recerca en l'àmbit de la història del periodisme a les comarques gironines.

Termini de presentació de les sol·licituds: 13 de gener del 2020

Dotació del premi: 3.000 euros

Més informació i bases: www.premiscarlesrahola.cat/beca2019

Ho organitza

Hi col·laboren

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Bèlgica suspèn l'euroordre contra Puigdemont i Comín

■ La justícia belga s'acull a la doctrina Junqueras i resta a l'espera d'un suplicatori a l'Eurocambra que els retiri la immunitat ■ Rufián eleva el to de la crítica cap a JxCat i s'enganxa amb Paluzie

Emma Ansola
BARCELONA

Llibertat de moviments per a Puigdemont i Comín. La justícia belga va decidir ahir suspendre de nou la petició del magistrat Pablo Llarena i no decidirà sobre el lliurament o no a l'Estat espanyol de Carles Puigdemont i Toni Comín. Això també implica l'aixecament de les mesures cautelars que els retenien a Bèlgica fins al judici, que està previst el 13 de gener.

La decisió es deu a l'aplicació del que ja es coneix com a doctrina Junqueras, la sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea que va dictar que la immunitat parlamentària s'adquireix en la proclamació dels resultats electorals. La sentència, que va ser possible, paradoxalment, a petició del president del Tribunal Suprem, Manuel Marchena, ha beneficiat de retruc Puigdemont i Comín, mentre que el líder republicà continua empresonat i el Suprem no té previst actuar fins passat el dia de Reis. Ara, la justícia belga no continuarà el procediment que es va reactivar amb la sentència del procés fins que el Suprem no tramiti el suplicatori al Parlament Europeu i aquest acordi retirar-los la immunitat.

A la xarxa social de Twitter, Puigdemont va celebrar la notícia i va remarcar precisament que continuen esperant "la posada en llibertat d'Oriol Junqueras, que té la mateixa immunitat", reconeguda en el seu cas també pel TJUE. "Espanya ha d'actuar de la mateixa manera que Bèlgica i respectar la llei", va reblar en la piulada. La defensa de Puigdemont ja esperava aquesta decisió de la justícia belga, perquè entenia que l'actual euroordre "contradiu obertament" la normativa europea i no podia prosperar després que els dos eurodi-

Puigdemont i Comín el passat 20 de desembre quan van anar a l'Eurocambra a recollir les acreditacions provisionals ■ EFE

La Junta Electoral Central resol avui si inhabilita Torra i Junqueras

La Junta Electoral Central es reunirà aquest matí per resoldre el recurs presentat pel PP sobre la inhabilitació del president Quim Torra com a diputat, decisió que, si es produeix, li impedirà de continuar com a cap de l'executiu. Aquest recurs arriba a la JEC després que la junta provincial va desestimar el primer perquè va considerar que no era un òrgan competent, encara més quan la inhabilitació que recull la llei orgànica de regim electoral, a la qual fa referència el recurs, inclou la inhabilitació

per condemnes greus com rebel·lió o terrorisme. Tot i que arriba fruit d'una desestimació de la junta provincial, la configuració política de la Junta Electoral Central tenyeix de dubtes la resolució final. Amb tot, són molts els juristes que consideren que la junta electoral no seria l'òrgan competent i encara més quan la defensa de Torra ja ha presentat un recurs de cassació davant el Suprem, la qual cosa comporta que la sentència encara no sigui ferma.

En aquest sentit, el Parla-

ment català també ha presentat al·legacions al recurs del PP, perquè diu que és la cambra catalana la que hauria de retirar-li l'acta de diputat, un cop la sentència sigui ferma, tal com recull el reglament d'aquesta institució. En cas que la Junta Electoral Central optés demà per inhabilitar-lo com a diputat, la responsabilitat final recauria en el president Roger Torrent, la qual cosa comportaria una nova sacsejada a les difícils relacions entre JxCat i ERC. "Seria d'una enorme gravetat inhabi-

litar el president. Hem d'acabar de confiar que hi haurà un punt de sentit comú i que cadascú farà la feina que li toca i que la junta electoral respecti el que la gent va votar", va afirmar ahir el diputat de JxCat, Eduard Pujol.

La junta electoral també revisarà el recurs per retirar l'acta de diputat a Oriol Junqueras del Parlament europeu i, per tant, evitaria al Suprem haver-se de pronunciar. I tot això, quan el nou govern ha de renovar els càrrecs de la junta electoral. ■

putats van adquirir la immunitat. Així, tots dos podran desplaçar-se a Estrasburg (Estat francès) el 13 de gener per assistir a la sessió plenària del Parlament Europeu. Puigdemont i Comín tenen previst, a més, participar en un acte a Perpinyà aquest mes de gener, segons va reiterar aquest matí la diputada Laura Borràs.

Tanmateix, la decisió de la justícia belga ha tornat a aixecar discrepàncies entre Junts per Catalunya i ERC, aquest cop a les xarxes, ja de per si sacsejades, a causa d'una piulada provocadora del diputat republicà Gabriel Rufián, en què atribuïa la retirada de l'euroordre a Junqueras. "Ha fet més per la unitat estratègica [de l'independentisme]", va dir, que "el soroll i el fum de milers de piulades caïnites sorgides de grups de WhatsApp

Les frases

“Ja n'hi ha prou. En la batalla per denunciar internacionalment la vulneració de drets civils i polítics ens ho juguem tot?”

“Aquesta lluita no es mereix aquesta guerra partidista i sectària?”

Elisenda Paluzie
PRESIDENTA DE L'ANC

creats amb l'única finalitat d'intentar no perdre un poder ostentat fa més de 20 anys". Una piulada que va ser immediatament resposta per la presidenta de l'ANC, Elisenda Paluzie. "Ja n'hi ha prou. En la batalla per denunciar internacionalment la vulneració de drets civils i polítics ens ho juguem tot. No només la llibertat dels presos, sinó la causa de l'autodeterminació de Catalunya. Aquesta lluita no es mereix aquesta guerra partidista i sectària", va escriure Paluzie. La presidenta va anar més enllà en la crítica i va denunciar que "hi ha juristes de prestigi internacional que han mirat d'ajudar tots els partits i entitats, conscients de la importància de la unitat en aquest front, que n'estan farts. S'han perdut oportunitats per aquesta manca de visió estratègica", va lamentar la dirigent de l'ANC. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El TSJC investigarà Buch pels escortes a Puigdemont

- El conseller i un sergent dels Mossos estan acusats de prevaricació i malversació de fons públics
- La querella admesa a tràmit l'havia presentada la fiscalia a instàncies de Ciutadans

Redacció
BARCELONA

La sala civil i penal del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) ha admès a tràmit una querella presentada per la fiscalia contra el conseller d'Interior, Miquel Buch, pel servei d'escorta que es va prestar a l'expresident Carles Puigdemont en la seva fugida de l'Estat espanyol. La querella s'estén també al sergent dels Mossos d'Esquadra Lluís Escolà, qui presumptament va dur a terme les tasques d'escorta de l'expresident de la Generalitat mentre cobrava com a assessor del departament.

La xifra

52.712

són els euros destinats pel departament a la retribució d'Escolà que fa constar la fiscalia com a "malversats".

En la seva querella, la fiscalia constata que entre el 30 d'octubre del 2017 i el 20 de juliol del 2018 Escolà no va treballar cap dia al·legant vacances i permisos, però es va poder comprovar que havia estat amb Puigdemont a Brussel·les i a Copenhaguen. El juliol del 2018 va ser no-

El conseller Buch, en una roda de premsa el passat 30 de desembre, serà investigat pel TSJC, que ha admès la querella de la fiscalia ■ ACN

menat assessor en matèria de seguretat del departament d'Interior a proposta del conseller d'Interior. Mentre era assessor, segons consta a la querella, el mateix Escolà informava a través de les xarxes socials de la seva activitat com a escorta. El 7 de març del 2019 va enviar un correu al conseller d'Interior en què demanava de deixar el càrrec i, segons el mateix departament, el cost de la seva feina es va quantificar en 52.712 euros. La fiscalia conclou que Escolà va ser nomenat assessor "amb el propòsit de donar cobertura i protecció a una persona en situació processal de crida i cerca", en referència a Puigdemont.

En una interlocutòria, el TSJC considera que el relat de la fiscalia conté els "indicis suficients" per admetre a tràmit la querella per prevaricació i malversació de fons públics i investigar els fets. Ciutadans va celebrar ahir que s'investiguin els fets que van denunciar al novembre. ■

ARTESANS DEL BARROC
Cervera i l'art del seu temps

Biblioteca de la Universitat de Cervera
Del 12 d'octubre de 2019 al 12 d'abril de 2020

PAERIA DE CERVERA, Museu Comarcal de Cervera, Generalitat de Catalunya Departament de Cultura, CERVERA

DES DE L'1 DE GENER ELS MALS FUMS JA NO HI ENTREN

ZONA DE BAIXES EMISSIONS RONDES BCN

CIRCULACIÓ PERMESA: 0, C, B

L'1 de gener de 2020 ha entrat en vigor la ZBE Rondes de Barcelona, una mesura per lluitar contra la contaminació de l'aire i protegir la salut de les persones. És una àrea d'accés restringit i no hi poden circular els vehicles més contaminants, els que no disposen del distintiu ambiental de la DGT. La contaminació no es veu, però es respira. Agreuja algunes malalties, provoca morts prematures i és especialment agressiva amb les persones més vulnerables. Triar una mobilitat més sostenible és essencial per protegir la salut de tothom. Els vehicles sense distintiu ambiental de la DGT no podran circular per la ZBE Rondes de Barcelona els dies feiners, de dilluns a divendres, de 7.00 a 20.00 hores. Informa-te'n.

zbe.barcelona / 930 333 555 / 010 Informació Barcelona Trànsit gratuïta

Aprofita els avantatges de la T-verda

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT**Ramon Tremosa** Exeurodiputat i professor de teoria econòmica a la UB

“L'euro ha estat el gran gol de Catalunya a Espanya”

DEURES • “La gran reforma pendent és el reglament sancionador contra la morositat” **PODER** • “Les multinacionals han de passar per l'adreçador”

M. Moreno
BARCELONA

Un dels eurodiputats que era més actiu –i sovint polèmic– a les xarxes acaba de publicar *Què fan els bancs centrals?* (Pòrtic), on, en un format a mig camí entre el dietari i l'assaig, el també professor de teoria econòmica a la UB reflexiona sobre les actuacions d'aquestes institucions, especialment la del Banc Central Europeu. Entre les seves conclusions, n'hi ha una que alerta sobre els perills de mantenir en el temps una política expansiva i de perpetuar la indulgència cap als incompliments dels països meridionals de la Unió, entre els quals, l'Estat.

En el llibre parla dels riscos que comporta “la festa de la impressió del paper moneda” i del seu manteniment en el temps.

El BCE sap, per exemple, que ha generat bombolles immobiliàries per tot Europa i increments de diferències de renda perquè els propietaris de pisos són més rics i els que els han de llogar paguen més. Els beneficis d'aquesta política expansiva permeten tenir uns anys sense primes de risc com les del 2012 (quan la d'Espanya era de 650 punts bàsics i era a tocar de la suspensió de pagaments) i eviten rescats bancaris massius. Han permès uns anys de dopatge i de vents de cua, de calma. Però calia aprofitar per fer reformes al sud d'Europa, i alerta que les reformes no són res més que aplicar les lleis europees, que farien més competitives les

L'incompliment de les normes europees a Espanya augmenta l'euroescepticisme a Alemanya

economies del sud, i això no s'ha fet. Tot plegat ha provocat el que al llibre denomino el procés alemany. Allà han vist que Christine Lagarde, que relleva Draghi, continuarà un temps amb la mateixa política. I allà tots hi estan en contra. Des de la dreta de la CDU fins als comunistes. Per diferents motius. Se senten perdedors i això és perillós, perquè quan un país perd totes les votacions a Europa pot passar el que ha passat al Regne Unit, que acabi marxant. Alemanya ha perdut la gran batalla del BCE i del futur de la política monetària europea i això hi fa créixer l'euroescepticisme.

Però vostè representa un país meridional...

Hi ha una dada demolidora: Alemanya ha aprofitat aquests anys amb excés de diners al mercat per desendeutar-se. El seu deute ha passat del 80% del 2012 al 60% actual. I mentrestant han fet polítiques socials. Merkel i els socialdemòcrates, amb el vistiplau del Bundesbank, han decidit destinar aquest diners a mi-

llores com ara la de les pensions, que han pujat un 14% en els tres últims anys, amb una inflació pràcticament nul·la. Espanya, en canvi, ha triplicat el deute en 10 anys fins al 100% del PIB. I on ha anat a parar tot aquest volum de diners? A despesa militar, AVE, infraestructura, despesa corrent, funcionaris. No a les pensions, ni a la recerca, ni a les universitats, ni a l'estímul de les pimes. I el discurs que hi ha és que, “per culpa de l'austericidi imposat per Alemanya, el sud no ha pogut fer les polítiques que volíem”. I això indigna tots els alemanys. L'esquerra del sud d'Europa, i també la dreta, fa trampa quan parla d'austericidi. És moralment devastador...

Però es va dir que el rescat a Grècia s'havia fet per facilitar les coses a la banca alemanya que hi estava exposada...

Alemanya era partidària de no rescatar Grècia. Com van fer els EUA a Detroit. La unió fiscal americana, que es va crear a final del XIX, diu que el deute públic, per a tots; però a canvi, si un estat fa fallida, no hi ha rescat. Alemanya es decantava per aquest model i els bancs alemanys es van retirar del deute de Grècia molt abans que els francesos. En canvi, França sabia que hi hauria rescat perquè Trichet presidia el BCE: la banca francesa no va perdre, perquè hi jugava amb cartes marcades.

Els dos països més beneficiats del “whatever it takes” (el que calgui) de Draghi són Itàlia i Espanya, però vostè salva algunes

figures de la gestió italiana...

A Itàlia hi ha unes elits que aquí no hi són. Draghi ha estat providencial perquè ha sabut trapejar el descontentament nòrdic amb els rescats del sud. I altres líders de la política europea que demostren que a Itàlia no tenen cap problema per anar-se'n a viure als Estats Units, fer-hi doctorats o treballar a la indústria financera global com Draghi. A París o Madrid, com que han estat imperis, això no passa. Trichet no havia sortit mai de França, i per tant la seva visió és hexagonal, i Espanya està perdent posicions i influència a la UE. Per què? No hi ha gaires joves que diguin: “Vaig uns anys a Brussel·les a fer carrera.” La ministra Nadia Calviño n'és una excepció, però, per exemple, Pablo Iglesias tenia minuts de ple per participar en debats europeus i estava fent declaracions a la SER. A Europa, si mireu els currículums de ministres, comissaris... tots han estat eurodiputats. S'han foguejat a Brussel·les i després, quan van a les reunions on es talla el bacallà, es mouen com peix a l'aigua i no fan com en Rajoy, que no parla ni anglès.

Un dels temes roents és el de les reformes estructurals. Per què no s'aborden aquí?

Hem vist el resultat de les eleccions britàniques amb el resultat espectacular dels conservadors guanyant fins i tot en territoris històricament socialistes,

que també havien votat el *Brexit* en massa. Un dels grans arguments del *Brexit* és limitar l'entrada lliure de treballadors forans, que es considera que rebaixen el nivell salarial, una entrada a la qual Brussel·les (Junckers i França en el seu dia) no vol imposar restriccions. Però per als *tories* el gran argument és que la UE és impotent per fer complir la llei europea. Ho veiem en el cas d'Oriol Junqueras, però no sols en el tema de drets humans. Espanya lidera els incompliments d'aplicació de directives: la construcció de vies com ara el corredor mediterrani, l'expansió de l'energia fotovoltaica, la directiva marc de l'aigua, la morositat empresarial... Per què quan arriba la crisi al sud d'Europa s'hi duplica l'atur en sis mesos? I per què això no passa al nord? Perquè al nord s'aplica el reglament de morositat, que diu que si una empresa no paga una factura a temps hi ha una sanció i la multa és automàtica. A Espanya arriba la crisi i les multinacionals deixen de pagar factures que provoquen tancaments de pimes solvents i un atur massiu. I Draghi n'era conscient, i va admetre que això no tan sols ho feien multinacionals, sinó també governs del sud d'Europa, durant anys. I, mentre no hi hagi un reglament de sancions, estarem despullats si ve una altra crisi. I tot això ho estan frenant a l'Íbex 35, perquè les constructores paguen a 300 dies.

Tremosa, fa pocs dies, a la plaça de Lesseps, a la vila de Gràcia ■ JOSEP LOSADA

Aquesta seria, doncs, la gran reforma pendent.

Quan el nord diu que fem reformes, no es refereix a l'acomodament lliure, sinó a fer complir les lleis europees. Si hi ha un corredor mediterrani que és estratègic per a Europa, no és el tren dels catalans, és una prioritat europea. El mateix amb la directiva marc de l'aigua, en què les grans companyies no poden obrir i tancar l'aixeta d'un pantà... I així tot un seguit de lleis que van contra les multinacionals de les capitals del sud, que no volen que els desmuntin el *vinglado*. Si torna a pujar l'atur, no es podran pagar les pensions perquè no tenim marge d'endeutament, ni els governs ni els bancs centrals. Les multinacionals han de passar per l'adreçador, com tothom.

Amb aquest panorama, què ens espera a Catalunya?

Jo soc molt positiu, l'euro és el gran gol de Catalunya a Espanya. L'exministre De Guindos, en les seves memòries, recorda que alguns van dir que amb la pesseta la crisi no hauria pas-

sat, perquè amb una depreciació del 50% en dos mesos s'acabava la crisi bancària i la immobiliària. Això sí, sent tots més pobres. Aquí la pèrdua de sobirania va ser del 100%, perquè el 2014 tot el control de la banca espanyola surt de les mans del Banc d'Espanya. En canvi, a Catalunya, tot el que ha anat bé dels últims 20 anys, tot el que ens ha donat l'euro, l'estabilitat, la inflació controlada, tipus baixos, credibilitat d'una moneda que és sòlida, estable i sense experiments, ni presidents de banc central corruptes o acusats d'informació privilegiada... Tot plegat ha permès desplegar un potencial de creixement mai vist. A mi m'han arribat a dir: "Quin procés d'independència tan peculiar teniu a Catalunya", amb màxims històrics en tots els indicadors. El 2018, rècord de passatgers al Prat, el Port de Barcelona creixent un 32%, inversions de 8.500 multinacionals establertes, fires i congressos rebentant resultats, la Seat batent records de producció, vendes, beneficis i exportacions... Tot gràcies a l'horitzó

A Europa són demòcrates i saben que per reprimir l'independentisme no tot s'hi val

d'estabilitat, Barcelona atrau inversions i té una gran potència com a capital tecnològica. Com hauria estat la crisi sense l'euro? Seríem l'Argentina. Per a Catalunya, que Espanya hagi perdut la sobirania monetària (tipus d'interès, de canvi, supervisió bancària...) ha estat providencial. Li han pres una eina a Madrid que actuava de manera autàrquica a benefici de les oligarquies i en detriment de les pimes i les classes mitjanes catalanes i de tot l'Estat.

I en el tema polític, es pot afirmar, com diuen, que "Europa

ens mira"?

Són demòcrates. Sassoli, el president del Parlament Europeu, no està a favor de la independència catalana, però ell diu que, en la repressió de l'independentisme, no s'hi val tot, i ja he detectat molts columnistes a la premsa de Madrid que comencen a admetre-ho. I els drets fonamentals són el cor de la UE. És un escàndol que l'Oriol Junqueras no sigui alliberat. Ara presentaran un suplicatori però no és clar que el guanyi Espanya. Perquè hi ha hagut moltes tensions entre els diputats socialistes europeus arran de la sentència, per la repressió de Grande-Marlaska, les pilotes de goma, les detencions arbitràries... Si hi ha suplicatori, hi haurà un fort debat sobre Catalunya al Parlament Europeu i Espanya s'arrisca a perdre'l perquè no és clar que el PP i el PSOE puguin garantir que tot el seu grup voti el que ells volen. Sassoli, que en part deu el càrrec a Pedro Sánchez, ja li ha dit clar que la llei s'ha de complir, perquè si no es crearà un precedent molt perillós a Europa. ■

ACTIVITATS NADAL

GIRONELLA

5 DE GENER

18.00h

ARRIBADA DE SSMM ELS REIS MAGS D'ORIENT
Roques del Pont Vell

DESCOBREIX MÉS ACTIVITATS A
L'APP DE GIRONELLA

ESCANEJA EL CODI QR
I DESCARREGA'T L'APP

